

A nedvomno je najmanj »popularno« v običajnem pomenu besede. Tukaj je pisatelj odvrigel vse všečne cenenosti. Združujoč svojo stilistično silo, izkušnje generacije in spoznanja samotnega, bojevniškega življenja, je napisal prozo, ki živi na mnogih ravneh in izpričuje resničen, od znotraj razsvetljen življenjski pogum. Z njo je pisatelj organsko zaključil svojo življenjsko izpoved.

VIDEL SEM SVOJO SENCO

Ludvik Mrzel

Videl svojo senco, ki je dahnila na sivi zid veže, ko sem iz jesenskega dne stopil vanjo čez prag.

Videl sem črno podobo divjega kostanja, ki jo je julijsko sonce risalo na beli tlak.

Gledal sem v jutrih in večerih, kako se druga v drugo prelivata svetloba in tema.

O, vse odtenke časa poznam.

Sonce je name sijalo kdaj z vrha nebes

in v zadnjem, najbolj črnem dnu sem kdaj našel zavetje.

Gledal sem nebo brez zvezd

in noč poznam brez neba.

Blagor ti, človek.

Kadar te luč zaščemi v očeh, le vedi, da zavoljo mraka, ki v tebi ždi.

In brez skrbi — nikdar ti ne bo zagrnila srca vsa mrka tema, kar je je zbrane v brezdanjih prepadih neznanega.